

Begjering, som man troede der laa i Bestemmelsen om $\frac{1}{10}$ Baalæg, bliver ophævet. Endnu mindre kan jeg derfor være enig i, at der skulde finde en absolut Tvang Sted til Tiendens Ophævelse, saa at den skulde ophæves uagtet hverken Øerne eller Tiendetagerne attraaede det. Der kunne vistnok være mange særdeles Gensyn foruden det almindelige Princip, som tale derimod; thi der er jo Tilfælde, hvor Tiendens Tilværelse er, saa at sige, nominel, f. Ex. i alle de Tilfælde, hvor et Sogn eier sin Tiende selv; da at paanøde dem at faae denne Tiende bestemt, forekommer mig at være Noget, hvortil der ingen Anledning er; men derimod maa jeg meget holde paa, at, hvis man saaledes vil enten paanøde Øeren at afløse Tienden, naar han ikke onsker det, eller man endog saa vil paanøde begge Parterne, imod deres Ønske, at faae Tienden afløst, saa burde det skee paa Statens Bekostning, og forsaavidt er jeg enig med det ærede Medlem, som har fremsat det Forslag, der findes paa Afstemningslisten under Nr. 3. Men jeg har tvøvet, at man hellere maatte bestemme blot en vis Tid, hvori Staten kunde bære den Byrde, fordi deri blev der netop en Opmuntring for de Vedkommende til at ønske Tienden afløst. Det er ingen Tvang, thi han behøver ikke at benytte sig deraf; men han har denne Afgang til, fri for enhver Udgift, at faae Tienden afløst; naar han vil gjøre det inden en vis Tid, saa maa han benytte den, om han onsker Afløsning. Iøvrigt fandt jeg det tvivlsomt, om, naar Staten skulde paatage sig denne Byrde og disse Udgifter, om det saa ikke hellere maatte skee ved at give Tiendecommissionerne i den korte Tid, det stod paa, en fast Løn og en vis Godtgjørelse for de fornødne Reiser, end at lade det berøve ved de nugældende Bestemmelser derom. Derom har jeg iøvrigt ikke kunnet indlade mig paa at gjøre noget specielt Forslag; thi det vil lede til endeel Forviklinger, som atter vilde kræve endeel nærmere Oplysninger, inden man kunde løse dem, ligesom man ogsaa i det Hele, naar der er Spørgsmaal om at stille Endringsforslag, maa være meget vaerksom med ikke at gjøre dem altfor detaillerede, da man derved kan foranledige, at de aldeles bortfalde, fordi Thinget ikke vil

have det med alle de Modaliteter, som deri findes.

Jeg erkjender imidlertid, at det, som min ærede Nabo ved venstre Side (Nyholm) har udtalt, var meget usseligt om der kunde blive Leilighed til, at Sagen kunde komme under nærmere Overveielse, da der saa tvivlsomt vilde fremkomme noigtigere Bestemmelser, end der for Diebliffet under den indskrænkede Leilighed er, til at faae Kundskab om de praktiske Forhold. Naar jeg har affattet mit Forslag saaledes, at Omkostningerne skulde afholdes af Statskassen, forsaavidt de hidrøre fra Begjeringer om Tiendens Afløsning, som indkomme i Løbet af dette og de to nærmest paafølgende Aar, saa har jeg meent, at naar blot Vedkommende fremkom med deres Begjering i Løbet af den Tid, hvori Staten paatager sig denne Byrde, saa burde de være frie for Omkostningerne, om end Tiendecommissionen ikke havde bragt Sagen tilende inden denne Tids Udløb. Jeg har meent, at man ikke kunde undgaae at give en særlig Bestemmelse for det vist iøvrigt sjældent forekommende Tilfælde, som er omhandlet paa det citerede Sted i Forordningen af 1810, nemlig, naar Sagens Parter forsømme at møde ved Forligsmæglingen. Naar det nu engang er en Lovbestemmelse, at den, der udebliver, da som en Følge af hans Erattefærhed, skal betale Omkostningerne, saa synes det ogsaa, at man maa lade det berøve derved, skøndt det vist i og for sig ikke har nogen praktisk Bigtighed.

Ordføreren: Udvalgets Majoritet har været af den Mening, at det ikke vilde være rigtigt at gaae ind paa en tvungen Afløsning, fordi man meente, at denne hellere burde sættes i Forbindelse med den endelige Afsløsningslov, hvortil der jo, som bekjendt, var forelagt Landbocommissionen et Udkast. Og uagtet jeg vist i høi Grad deler Ønsket om en saadan almindelig Afsløsningslov med mange her i Thinget, saa vil jeg dog ikke nærmere gaae ind derpaa, da det maastee vilde føre os forvidt, og det heller ikke egenlig, strengt taget, vedkommer Sagen. Imidlertid er det mig hjært, at Ministeriet har været af samme Mening, hvilket er udviklet i Slutningen af Motiverne, at det synes som om en saadan tvun-